పది పూరిళ్లు దాటిం తర్వాత పెంకుటిల్లు! ఎట్టాటి బంగాళా పెంకు ఎండలో మహా దర్జాగా మెరిసిపోతుంది. నాలుగు మండువాలున్న అంత ఇల్లు కుగ్రామంలో ఉన్నదంటే, ఆ ఇంటి యజమాని పెద్ద ఖామందని అర్థం.

చెక్క-గేటు తెరుచుకుని లోపలికి అడుగువేశాను ముందు వరండావరకు గేటు దగ్గర్నుండీ అంతా రాయి పరిపించి ఉంది దానిమీద కందులు, మినుములు, పెసలు ఆరబోసి ఉన్నాయి. కోడిపెట్ట ఒకటి మధ్య, మధ్య అటూ

యిటూ దొంగచూపులు చూస్తు ఆత్రంగా బొక్కుతోంది కందుల్ని. గేటు తెరుచుకుని లోపలికి అడుగు బెట్టిన యీ విగ్రహాన్ని చూడటం తోటే భయంగా అరుస్తూ పారిపో యింది!

వసారాలో సగందాకా ఆక్రమించు కున్న ఉదయం ఎండలో సగంశరీరం, మిగతా సగం శరీరం నీడలో ఉండేలా పడుకున్న దొక గ్రామసింహం! నేను గేటుతెరిచిన శబ్దానికి తలెత్తి పరిశీల నగా చూసి మళ్ళీ మత్తుగా ముందు కాళ్ళమీద తలానించుకుని కళ్ళు మూసుకుంది.

చెక్కగేటు మళ్ళీ మూసి, పైనున్న కొక్కెంవేసాను. కానీ, అడుగు ముందుకు వెయ్యాలంటే బెరుకు పుడు తోంది. రెండు వేళ్ళమధ్య చొక్కా గుండీ నొక్కుతూ నిలబడ్డాను తటపటా యిస్తూ.

అంతలో చంకన చిన్నగంప - ఆ గంపనిండా పగడాల రంగులో ఉన్న ఎర్రమిర్చితో సాక్షాత్కరించిం దొక పల్లెపడుచు సర్వాంగసుందరమైన ఆకృతితో ప్రకృతి ప్రసరించిన 'పౌష్య లక్ష్మి' అందాల ఆకృతికి ప్రతిరూపమా అన్న భ్రమ కలిగిస్తున్న ఆ ఆకృతికేసి రెప్ప వాల్చక చూస్తూ నిలబడి పోయాను.

గంపలోని మిర్చి నేలమీద కుప్పగా పోయబోతూ ఆగి నాకేసి అదాటున చూసి అదిరిపడి,అంతలోనే సర్దుకుంటూ "ఎవరికోసమండీ?" అంది సంగీతంలో స్వరం పలికినట్లు.

ఆ మాట సూటిగా నా హృద యాన్ని తాకింది. "నువ్వున్నావని తెలుస్తే యింకొకరికోసం వచ్చేవాడిని కా నేమో!" అనుకుంటూ పైకి "అచ్యుతరామయ్యగారికోసం - బెజ వాడనుండి వచ్చాను" అన్నాను.

"ఓహో! మా తాతగారికోసమా? అలా లోపలికి వెళ్ళి కూర్చోండి వస్తారు" అంటూ పమిటె సరిజేసుకుని 'ఎర్రమిర్చి'ని గచ్చుమీద కుమ్మరించి తన సుకుమార హస్తంతో దాన్ని విస్తృతం చేసి ఆరబోసింది. నేను బల వంతాన చూపులు తిప్పుకుంటూ ఆమె చెప్పినవైపు వెళ్ళాను. చక్కని సోఫా సెట్టుతో నిండి గదంతా అద్దంలాగా శుభ్రంగా ఉంది. ఒక సోఫాలో కూర్చుని కళాత్మకంగా ఉన్న ఆ గది లోని అలంకారాలకు విస్తుబోతూ మారుమూల గ్రామంలో కూడ, యింతటి అభిరుచి గలవారున్నారా! అని తెల్లబోయాను

అయిదు నిముషాలు గడిచాయి. ఇల్లంతా గంభీర నిశ్శబ్దం! ఎక్కడో దొడ్లో ఎవరో మాట్లాడుకుంటున్న ధ్వని వినిపిస్తోంది. ఈ 'అచ్యుతరామయ్య గారు' ఆగర్భశ్రీమంతుడేకాదు, అంతు

లేని గర్వపోతనికూడా మా తాతగారు చెప్పారు! ఆయన చిన్ననాటి ఊ రిదేనట. కారణాంతరాలవల్ల వలస వెళ్ళినా, బాల్యమిత్రుడు 'అచ్యుత రామయ్య'తో ఉత్తరాల ద్వారా బాంధవ్యం తెగిపోలేదనీ, ఇపు డదే ఊరికి ఉపాధ్యాయవృత్తిలో వెళ్ళ బోతున్న నాకు 'అచ్యుతరామయ్య గారి' సాయం ఎంతేనా అవసరమని నొక్కి చెప్పి 'సిఫారసు' ఉత్తరం ఒకటి చేతి కిచ్చారు.

ఆ ఉత్తరాన్ని వేళ్ళమధ్య ఉంచు కుని వినోదంగా ఆడుకుంటున్నాను. కాలక్షేపంలో కాలం మరికాస్త ముందుకి జరిగింది. అంతలో "ఎవ రున్నవ్వు?" అంటూ పిడుగులాంటి ధ్వని వినిపించటంతో బిత్తరపోయి చూసేను ఎదురుగా యమధర్మరాజులాంటి భారీ విగ్రహం ఉంది ఈ భయంకరాకారు డేనా మా తాత ఫ్రెండు ?! అయ్యా బాబోయ్ ...

అప్రయత్నంగా లేచి నిల్చుని "నా పేరు సత్యమూర్తి, భానుమూర్తి గారి మనుమణ్ణి ఇదుగో ఆయన ఇచ్చిన ఉత్తరం" అంటూ కంపిస్తున్న చేతుల్తో ఆయన కందించాను 'సిఫార్సు' ఉత్తరాన్ని.

ఆయన కవరు పట్టున చింపి మౌనంగా ఉత్తరం చదివి సోఫాలో కూర్చుని, నన్నుద్దేశించి "కూర్చో" అన్నాడు, మేఘంగర్జించినట్లు. 'అబ్బ! ఏమి టీయన గొంతు పృథ్వీరాజ్ గొంతులా.' అనుకుంటూ మళ్ళీ కుర్చీలో కూలబడ్డాను.

'సీలింగ్' కేసి చూస్తూ "నువ్వు ఇక్కడే ఉండొచ్చు పెరటి వైపు నున్న రెండు గదుల పెంకుటిల్లు ఆక్రమించుకో" అన్నాడు అధికార యుతంగా

'ఇదేమిటి? చూరకప్పు చూసి మాట్లాడతాడు, మనుష్యుల కేసి చూట్టం యిష్టంలేకనా!' అను కున్నాను మనస్సులో. పైకి "అలాగే నండీ. చాలమంచిది" అన్నాను విన మ్రంగా పెద్దలముందు వినయము చూపుము! అన్న చిన్ననాటి పాఠ్య పుస్తకాల సూక్తికి ఆచరణలో పెడుతూ

"నీ సామాను ఏది?"—ఆ చూపులు అక్కడే, ఇంటి కప్పుమీద!

"కరణం గారింట్లో వదిలి వచ్చా నండీ. ఆయనే మీ యింటికి దారి చెప్పారు నా వెనుక వాళ్ళ పాలేరుతో పంపిస్తానన్నారు" అన్నారు.

"సరే వెళ్ళు. మా పాలేరు వచ్చి తలుపు తీసి కావలసినవన్నీ అందిస్తాడు" అన్నాడు మరోవైపు చూస్తూ.

"మంచిది. వస్తానండీ" అంటూ లేచి ఆ గదిలోంచి బైటపడ్డాను. ప్రాణానికి చాలా హాయనిపించింది!

'అవుట్ హౌస్'లా ఉన్న ఆ రెండు గదుల పెంకిటిల్లూ లోపల ఎంతో సౌకర్యంగా ఉంది పెద్ద నవారుమంచం ఒకటీ, దానిమీద పరుపు. రెండు దిళ్లూ, ఒక మేజాబల్ల, రెండు కుర్చీలు ఒక మట్టికూజా, గుమ్మానికీ, కిటికీలకీ చేనేత తెరలు! నా దృష్టి మళ్ళించాను. మేజా బల్ల మీద ఇత్తడి పూలకుండీ, దాని కుత్తుకదాకా నీళ్లు అందులో తేలుతున్న ఎఱ్ఱ గులాబీలు అగుపించాయి. ఒక గులాబీని చేతిలోకి తీసుకుని ఆఘ్రాణించాను.

అంతలో వెనకాల చిరుపాదాల ధ్వని విన్పించి, అటు తిరిగాను. గుమ్మానికడ్డం ఉన్న తెర తొలగించుకుని సగం లోపలికి వచ్చి "అన్ని సౌకర్యాలూ అమరినట్లేనా?" అన్నదామె!

ఆమె మొహంకేసి, ఆ విశాల నేత్రాలకేసీ చూస్తున్న నాకు "ఆఁ" అనే మాట తప్ప మరో సమాధానం నోటినుండి బైటికిరాలేదు.

"అమ్మగారూ, తప్పుకోండి" అంటూ పాలేరు నా సామాన్లు తెచ్చాడు లోపలికి. ఆమె పూర్తిగా గదిలోకి వచ్చేసింది. బెడ్డింగు, సూట్ కేసు క్రిందపెట్టి" వీటిని యిక్కడ పెడ్తే సాలా బాబూ. లోనెట్టమంటారా?" ప్రశ్నించేడు పాలేరు.

"అలా ఉంచు ఫర్వాలేదు" అన్నాను.

"వత్తా, బాబూ" అంటూ నిష్క్రమించాడు పాలేరు.

బెడ్డింగ్, సూటుకేసు ఓ మూలగా ఉంచాను. ఆమె, నేను ఆఘ్రాణించి మేజాబల్లమీద వదిలేసిన గులాబీని చేతిలోకి తీసుకుని "మీకు పూలని ఆఘ్రాణించి వదిలెయ్యటం అలవాటా?" అంది

ఆ ప్రశ్నకి నిర్ఘాంతపోయాను! ఈమె దింత సున్నితమైన మనస్సా! పూలని పూజకే వినియోగించాలనీ లేదా అలంకారికంగా ఉంచాలనీ మీ మనస్సు కోరుతుందా?" అన్నాను ఎదురు ప్రశ్నిస్తు.

"అవును పూలని కనులపండువుగా అలంకరించి, ఆ దృశ్యాన్ని చూస్తుంటే కలిగే ఆనందం వాటిని ఆఘ్రాణించి వాటి ఆయుర్దాయం తగ్గించి వెయ్యడంలో నాకు ఉండదు" అంది

"మీరు పొరబడుతున్నారు! ఏ వస్తుసౌందర్యమైనా, స్పర్శకిదూరమై ఎక్కువ కాలం మనగలదేమో గానీ - అంతిమంగా అది నశించేముందు దానికి 'మనస్సు' అనేది ఉంటే తన ఉనికి ఎవరికీ నేత్ర ఆనందంకంటే మించి సంతోషపెట్టలేక పోయిందే! అని విచారిస్తుంది."

"అంటే, యీ'గులాబీ'కి జ్ఞానం

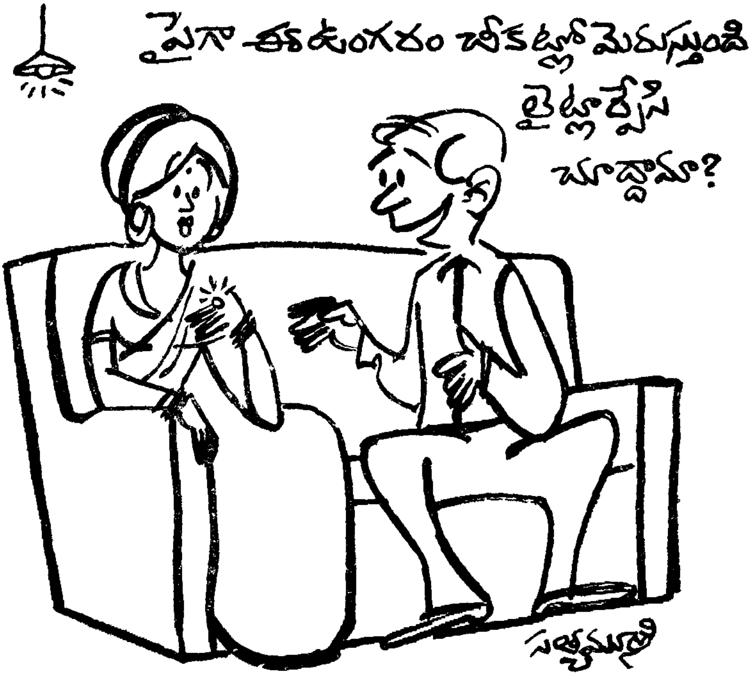

ఉంటే తన అందంలోని ఆనందాన్ని అందరూ అనుభవించాలనీ, తన సౌరభాన్ని అందరూ జుర్రుకోవాలనీ తపిస్తుంటారు?"

"తప్పకుండా! 'అడవిగాచిన వెన్నెల'—'బూడిదలోపోసిన పన్నీరు'— అనే మాట ఎందుకు వచ్చినా యంటారు? అందాన్ని అనుభవించి ఆనందించలేకపోవటం నిరర్థక మని చెప్పటానికే! అయితే, యీ 'అనుభవించడం' అన్నదానికి వేరర్థం కల్పించి—రాక్షసప్రవృత్తిద్వారానైనాసరే అందాన్ని జుర్రుకుందామనే మూర్ఖుల మాట కాదు నేను చెప్పేది! ప్రతిదానికీ, సవ్యము, అపసవ్యము అనేవి ఉన్నాయి."

ఆమె మొహాన ఒక సంతృప్తి హాసం అగుపించింది. మందహాసం చేస్తూనే కనుమరుగయ్యింది. కళ్ళప్పగించి చూస్తుండిపోయాను!

* * *

"పుస్తకాలు చదివితే కడుపు నిండదు. ముందు భోజనానికి లేవండి" అన్న మాటలకి ఉలిక్కిపడ్డాను చేతిలోని పుస్తకం బల్లమీద బోర్లా ఉంచాను, చదువుతున్న కాయితం చెదిరిపోకుండా ఉండేందుకు!

ఆమె పుస్తకాన్ని పరిశీలనగా చూసింది, "ఆడవాళ్ళు - పోలవరపు శ్రీహరిరావు!" అన్న అక్షరాలు చదివి, "మీ మగవాళ్ళకి ఏదో రూపంగా ఆడవాళ్ళని దుయ్యబట్టటం కన్నా వేరే పనిలేదా?" అంది.

"బావుంది! ఆయనెవరో ఆడవాళ్ల గురించి రాస్తే అందుకు మగవాళ్లంతా బాధ్యులా?" అన్నాను అమాయకంగా మొహంపెట్టి. ఆమె ఫక్కున నవ్వింది.

"సరే, పదండి భోజనానికి! వివాదం తర్వాత, ముందు అన్నం చల్లారి పోతుంది" అంది. వెంట నడిచాను

* * *

"మీరు మరోలా అనుకోనంటే మీ పేరు తెలుసుకోవా లనుకుంటున్నాను. వచ్చిన తదాదీ ఎప్పుడూ చలాకీగా, చనువుగా అగుపిస్తున్న మిమ్మల్ని ఎలా ఆ మాట అడగాలో తెలియటంలేదు!"

"అయినా వదిలిపెట్టలేదుగా! ఎలానూ అడిగారు కాబట్టి చెప్పక పోవటం సబబుకాదు. నా పేరు 'సుజాత!' మళ్ళీ దానికి 'ఏమండీ' అనే కొమ్ములూ, 'గారూ' అనే తోక తగిలించకుండా ఉంటే సంతోషిస్తాను" అందామె.

"అంటే ఏకవచనంతో పిలవమంటారు?"

"కాదు-అంటాను!" అంది ఒత్తి పలుకుతూ. నా తప్పు గ్రహించి "మీ అభీష్టానుసారమే పిలుస్తాను సుజాత!" అన్నాను.

"మళ్ళీ . !" అంటూ కళ్ళు పెద్దవి చేసింది

"మళ్ళా ఏమైందీ?" అంటూ ఆశ్చర్యపోయి "ఓహ్ . అలవాటు... అంతే! తప్పు దిద్దుకుంటున్నాను. నీ అభీష్టానుసారం..."

ఆమె ఆపుకోలేక నవ్వేసింది

* * *

ఆ ఊళ్లో 'అచ్యుతరామయ్య'గారికి అర్ధగజం మందాన పేరు ప్రతిష్టలూ, పలుకుబడీ ఉన్నాయి! లేకపోతే ఎక్కడినుంచో పల్లెటూరిమీద అపేక్షతో, అచట ప్రశాంత జీవితం చవి చూడాలన్న ఆశతో వలసవచ్చిన మరో పరాయివ్యక్తి అయితే, అతని అవస్థలు వర్ణింప శక్యంకావు.

ముందు ఆ వ్యక్తి 'అచ్యుత రామయ్య'గారి 'ఇంటర్వ్యూ' లో పాల్గొనాలి. ఆయన ఆ గ్రామ పంచాయితీ ప్రెసిడెంటయ్యె! ఆ'ఇంటర్వ్యూ' పుణ్యమా అంటూ 'భూలోకంలో యమలోకాన్ని' కాకపోయినా, 'యముణ్ణి' చూడగలడు.

అటు తర్వాత ఊరిపెద్దల మంచిని సంపాయించడం! వాళ్ళ పిల్లల్ని సక్రమంగా బడికి పంపించే ఏర్పాట్లు చేయటం, ఆ పిల్లకోతుల్ని లొంగదీయటం- ఈ తతంగంలో మునిగి ఉక్కిరిబిక్కిరి కాక తప్పదు!

"భానుమూర్తిగారి మనవట్టు! బడి పంతులుగా వచ్చేడు" అంటూ తాత నెరుగున్న వాళ్లు నాగురించి మా తాత నెరుగున్న మరికొందరికి తెలియ జెప్పేవారు.

వాళ్ళు "అలాగా! ఆయన బాగా బ్రతికినవాడేనే! ఒకవేళ చితికిపోయాడేమో! చాలకాలం క్రితమే ఊరు వదలి వెళ్ళాడయ్యే-ఆ కబుర్లేం తెలియవు." అని-నాతో "ఏం నాయనా? మీ తాతగారు కులాసానా? ఇపుడెక్కడుంటున్నారు? మమ్మల్నందర్నీ మర్చిపోయేడా? మళ్ళీ చుట్టంచూపుగా నన్నా రాకుండా నిన్ను పంపేడా? అవున్లే-మేమెందుకు జ్ఞాపకం ఉంటాం! 'అచ్చుత రామయ్య' గారికీ, మీ తాతకీ 'కంచం, మంచం' ఒక్కటే నయ్యో!" అనేవాళ్లు.

వాళ్ళ దృష్టిలో బడిపంతులంటే, బతకలేక 'వృత్తి' చేపట్టిన వాడని! అందుకే మా తాతగారి ఐశ్వర్యమంతా తుడుచుకు పోయిందన్న ఆలోచన వచ్చిందా బుఱ్ఱల్లోకి!

అటువంటిదేమీ కాదనీ మా 'ఐశ్వర్యం' మరికాస్త అభివృద్ధి అయిందనీ నేను ఆదర్శంకోసం 'బడిపంతులు'గా ఆ ఊళ్ళో అడుగుపెట్టేననీ అంటే నమ్మేవాడుండడు.' కాబట్టి, వాళ్ళని వాళ్లవాళ్ల అభిప్రాయాలకి వదిలాను.

స్కూలు నిమిత్తం పెద్ద పాక వేయించారు. అందులో నాకు ఒక కుర్చీ, బల్ల ఏర్పరచారు. పిల్లలంతా చాపలు పరచి కూర్చునేవారు. ఆ విశాలమైన హాలులో అన్ని తరగతుల వారూ కలిసి కూర్చునేవారు. చదువు కోసం పొరుగూరు స్కూలుకి నడిచి వెళ్ళే పిల్లలు నెమ్మదిగా నా స్కూలులోకి రావటం ప్రారంభించారు.

త్వరలోనే స్కూలు కళ, కళలాడసాగింది.

"మాస్టారూ! నాక్కూడ చదువు చెప్పరూ?" అంటూ ఒకరోజున నా గదిలోకొచ్చింది 'సుజాత'. ఆమె చేతిలో కొత్తపలక, బలపం, పుస్తకం ఉన్నాయి.

నాకు పట్టరాని నవ్వు వచ్చింది. నవ్వేసాను! ఆమె మొహం చిన్నబుచ్చుకుంది. "నువ్వు యిపుడు చదువుకుంటావా సుజాతా?" అన్నాను హేళనగా. మామధ్య చనువు అప్పటికే దిన, దిన ప్రవర్ధమానమైంది!

"ఏం చదువుకోకూడదా?" అంది బుంగమూతిపెట్టి.

"సలక్షణంగా! కానీ..."

"కానీ?" రెట్టించింది.

"నీ అల్లరికి స్వస్తి చెప్పాలి!"

"అక్కడికి నా అల్లరిని మీరు భరించలేకపోతున్నట్లు!"

"నేనేమిటి? ఊరంతటికీ 'పులి'గా ప్రసిద్ధిగాంచిన మీ తాతే భరించలేక

పోతున్నాడు! ఆయనకి నీతో మాట్లాడు తుంటే తాను మానవుడినన్న విషయం జాపకం వస్తుంది!

"మనలో మనమాట! ఆయన కేం మంత్రం వేశావ్? నీ ముందు అలా, లొంగిపోయిన అడవి జంతువులా మెత్తగా ఉంటాడేం?" అన్నాను రహస్యం అడుగుతున్నట్లు.

ఆమె కోపం అభినయిస్తూ "ఏమండోయ్ మాస్టారూ! మా ఊరి నీళ్ళు బాగా వంటబట్టినా యనుకుంటానే! మా తాతయ్యంటే ఏమనుకున్నారు? బెబ్బులి! ఆ బెబ్బులికి నేనొక్కతినే ముద్దుల మనవరాల్ని. ఆయన కీ వృద్ధాప్యంలో అండగా నిలచిన వ్యక్తినీ నేనే! కొడుకులూ, కూతుళ్ళూ చుట్టం చూపుగామాత్రం వస్తుంటారు మా బామ్మ పోయి చాలకాలమైంది అప్పట్నుంచీ నన్ను పెంచారు. అందుకే అంత ఆపేక్ష! అంతేగాని నేనేమీ మంత్రాలు తంత్రాలు వేసి లోబరచుకోలేదు. అలాంటివి మీలాంటి మగవాళ్ళకే చేతవును!" అని గభాలున నాలుక కొరుక్కుని ఇంట్లోకి పారిపోయింది.

'మల్లెచెండు'తో హృదయాన్ని కొట్టినట్లయింది! 'దీని భావమేమి తిరుమలేశ!' ఈ 'అమ్మడు' నన్ను మంత్రగాడనేస్తుం దేమిటీ కర్మ! నే నేం మంత్రవేశాను చెప్మా!

హా...హతవిధీ! ఇదుగో ఆవిడ హృదయం...ఇందాకట్నుంచీ హృదయంలో యీ బరు వేమిటా అని ఆశ్చర్యపోతున్నాను! ఆ పరిగెత్తడంలో తన హృదయం నా దగ్గర వదిలేసినట్లు తెలియదా అమాయకురాలికి పాపం!

* * *

"నువ్వు వెంటనే మూటా, ముల్లె సర్దుకుని రైలెక్కాలి!"

ఉరుములేని యీ పిడుగేమిటా- అని ఆశ్చర్యపోయాను. 'అచ్యుత రామయ్య'గారి మొహం మామూలు కన్నా భయంకరంగా ఉంది! అంటే ఆయన తీవ్రకోపంలో ఉన్నట్లు!

"ఇంత అర్థాంతరంగా..."

"కారణాలు తెలుసుకోవటానికి ప్రయత్నించకు. నా మాటంటే మాటే!" మరో పిడుగు పడింది ఇంకా సంభాషణ పొడిగించటానికి మనస్కరించలేదు.

"సరే, అలాగే" అంటూ నా గదికి ఒచ్చేసాను

అక్కడ 'సుజాత' కన్నీటితో నిలబడిఉంది తెల్లబోయాను, "ఇదేమిటి సుజా! ఎందుకీ కన్నీరు?" అన్నాను

"జరిగిన దానికి కారణం నేను కాబట్టి! ఇటువంటి పరిస్థితుల్లో అధైర్యం పనికిరాదు 'ధైర్యేసాహసే లక్ష్మీ' అన్నారు. నిన్న మా తాతయ్య నా వివాహ ప్రసక్తి తెచ్చాడు. ఆయన ముందు నాకు భయంలేదు కాబట్టి,

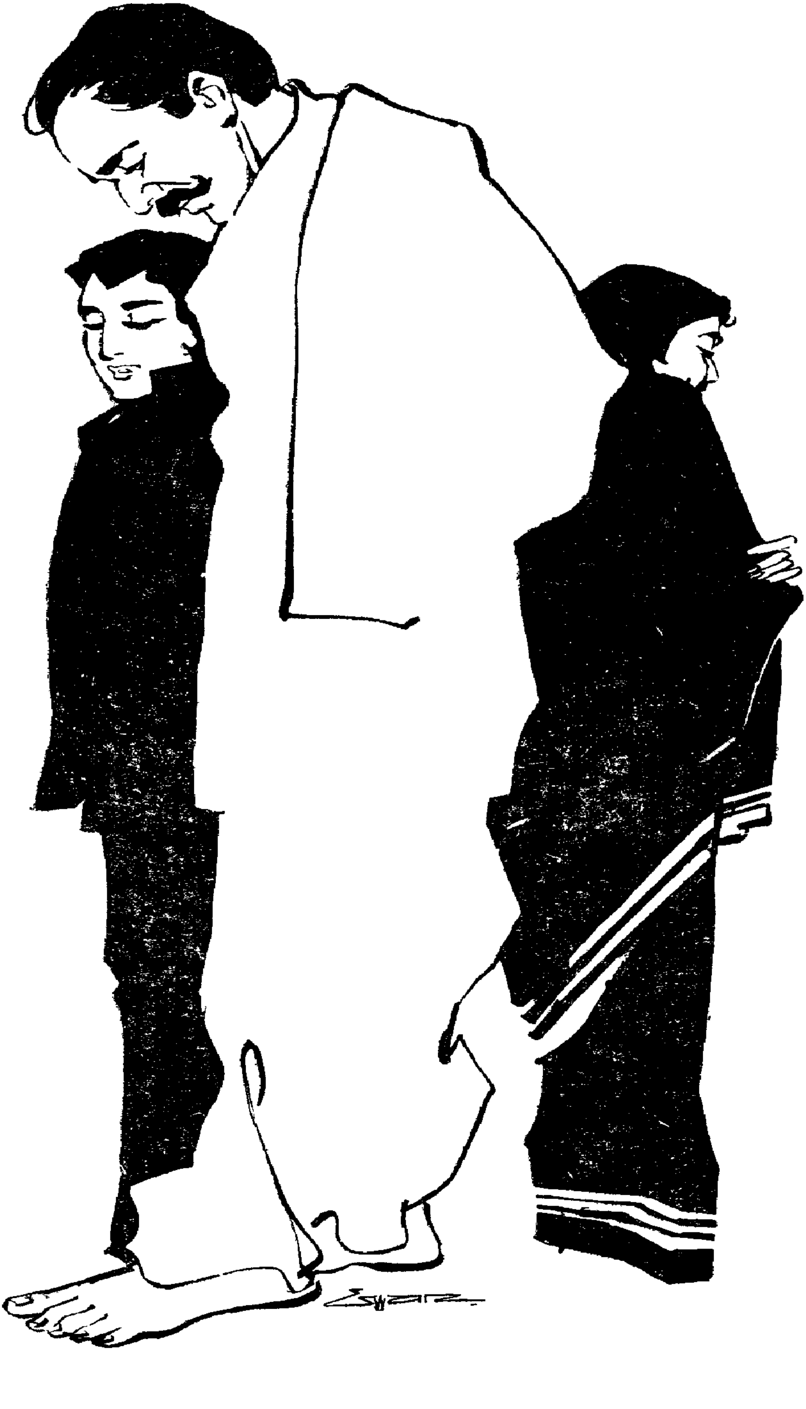

'మాష్టారికి అభ్యంతరంలేని పక్షంలో ఆయన్ని చేసుకుంటా' నన్నానని చాలా చదివాడు! ఇంతకూ నేను ఆయన కళ్ళెదురుకుండా ఉండాలని కోరిక ఆ వచ్చే అల్లుడు 'ఇల్లరికం' వాడు కావాలి – అని వాంఛితం! ఇవన్నీ జరుగుతాయా?! ఆయనపిచ్చి!"

"సుజాత! ఇన్నాళ్ళూ గుంభనగా ఇలా ఉండగలిగావ్? ఏదో చనువుగా ఉన్నావనుకున్నాను – మధ్య, మధ్య నీ ప్రవర్తన అలాంటి అనుమానం రేకెత్తించినా నిర్ధారణ చేసుకోలేక పోయాను. ఈ సామాన్యుడిలో నీకు నచ్చిన దేమిటి సుజా?" అన్నాను హృదయం నిండగా.

"అవన్నీ ఆడపిల్లల్ని అడక్కూడదు మాస్టారూ! పదండి. తాతయ్యముందు మనిద్దరం ఒక చిన్న నాటకం ఆడాలి ఇంతకూ దాన్ని రసాభాసం కాకుండా కాపాడండి!" అంటూ చెవిలో గుస గుస లాడింది.

"అమ్మదొంగా! సామాన్యురాలివి కాదు..." అంటూ చెవి పట్టుకోబో యాను. తుఱ్ఱున పారిపోయింది. 'సుజాత' చెప్పిన ఉపాయానికి నవ్వు వచ్చింది ఎంత సాహసురాలు కాక పోతే అంత ప్రమాదకరమైన సలహా నా కిస్తుంది! అని ఆశ్చర్యపోయాను.

మళ్ళీ అంతలోనే నాకు నేను ధైర్యం చెప్పుకున్నాను. "ధైర్యే సాహసే లక్ష్మి" అనుకుంటూ 'అచ్యుతరామ య్య'గారి గదికేసి నడిచాను.

*   *   *

"సుజాతా!" అచ్యుతరామయ్య గారి గొంతు అవధులు దాటిన కోపంతో మరింత కఠోరంగా, భీకరంగా ఉంది. ఆయనముందు నేరస్థునిలా నిల్చు న్నాను. 'సుజాత' వచ్చే దిక్కుకేసి ఆసక్తితో చూస్తూ

బిక్కు బిక్కు మంటూ బిక్క మొహంతో వచ్చింది 'సుజాత' అడగ దల్చిన నాలుగు మాటలూ మొహాన ఫెళఫెళ అడిగేసి "ఇతను చెప్పేదంతా నిజమేనా?" అన్నారు.

"అవును" అన్నట్లు తలూపింది 'సుజాత' నేలచూపులు చూస్తూ ఆయనఓడిపోయినమొహంపెట్టి "సరే– చిన్నవాళ్ళు ఏదో తెలియక తప్పు చేసారు. నెలలునిండి యీ గుట్టు రట్టయితే నా పరువు గంగపాలయ్యేది! తెలివిగా ముందే చెప్పారు. 'భాను మూర్తి' మనవ డ్ననిపించావోయ్ మొత్తానికి! వాడు ముందు ప్లాను తోనే పంపా డనుకుంటాను. సరే, యిహ వెళ్ళండి. కళ్యాణ ముహూర్తం పెట్టించటానికి రమ్మని రాస్తాను మీ తాతకి" అన్నారు. నా హృదయం సంతోషంతో పరవళ్ళు తొక్కింది.

'ఆయన' నింగికేసి చూట్టం ఆ దెబ్బతో మటుకు మానేసాడు!